

Sygn. akt II CSK 465/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa M. W. i D. W. przeciwko P. Spółce Akcyjnej
z siedzibą w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 grudnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 21 marca 2017 r., sygn. akt XV Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i odstępuje od obciążenia skarżących kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżący odwołali się do istotnego zagadnienia prawnego, niemniej nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurystyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurystycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono istotne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243). Ponadto, prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie

może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepubl.).

Przedstawione przez skarżących pytanie nie odpowiada tym wymaganiom.

Skarżący formułując je, w jego uzasadnieniu nie powołali żadnego orzeczenia, ani nie przytoczyli jakichkolwiek poglądów doktryny. Swoją argumentację ograniczyli do przedstawienia własnego stanowiska w kontekście stanu faktycznego sprawy.

Każdy z posiadaczy pojazdów sam ponosi skutki szkody, chyba że szkodę zawinił jeden z nich. Jeżeli chodzi o skutki wypadku, jakie dotyczą w razie zderzenia się pojazdów osoby trzecie to podstawą odpowiedzialności obydwu posiadaczy jest art. 436 § 1 k.c. Okolicznością egzoneryacyjną w tym wypadku jest jednak fakt, że szkoda nastąpiła wyłącznie z winy jednego z nich. Z ustaleń wynika, że wyłącznym sprawcą wypadku był brat powodów D. W. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 1960 r., 2 Cr 600/59, OSN 1962, nr 2, poz. 59, z 19 kwietnia 1970 r., II CR 137/70, OSPIKA 1971, nr 5, poz. 90, z 19 lipca 2000 r., II CKN 1123/98, Lex Polonica nr 1935505 i z dnia 9 maja 2008 r., III CSK 360/07, Lex Polonica nr 2019492).

Powodowie nie wykazali także, jak wymaga tego art. 446 § 3 k.c. aby ich sytuacji uległa znacznemu pogorszeniu, a także rozmiaru w jakim śmierć ich brata w przyszłości miałaby wpłynąć na ich sytuację życiową. Jak zostało ustalone, powodowie są osobami dorosłymi, samodzielnymi, posiadającymi zdolność zarobkowania.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

